

REDACTIA

Arad, strada Aulich Nr. 1

ABONAMENTUL

pentru Anstro-Ungaria:
 pe un an 20 cor. pe 1/2
 pe 10 cor. pe 1/4 de an
 pe 1 cor. pe 1 lună 2 cor.
 la de Duminică pe an
 — 4 coroane.
 Pentru România și
 străinătate pe an:
 40 franci.

Inscrisiunile nu se napotază

ADMINISTRAȚIA:

Arad, strada Aulich Nr. 1

INSERTIUNILE:

de un șir garmond; prima
 dată 14 bani; a doua oară
 12 bani; a treia oară 8 b.,
 și timbru de 60 bani de
 fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și
 inserțiunile sunt a se plăti
 înalate în Arad.

Sortisori nefrancați nu se
 primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Alegerea de Vicar.

Ca oameni de ordine am voit să trecem peste alegerea de vicar. Într-o viață constituțională, e lucru cert — sunt diferite păreri, — și pe cale onestă, fără a periclita baza constituției, are drept fiecare membru a-și alege aderentii pentru vederile sale, fără ca să fie timbrat de un mișel din partea contrarilor în principii. Așa ceva se admite între oameni culti, cari sunt în stare a sta pe propriile picioare.

Nu scrutăm ce a fost ia noi în diecesă în trecut. Este dovadă eclatantă prezentul, când oamenii noștri din temelii au răsturnat sistemul vechiu. Am ajuns sub cărmă unuia arhieru pe deplin — constituțional. Și numai în forma aceasta se poate governa o biserică constituțională cum este a noastră. S'a săvârșit alegerea de vicar. Sinodul — suprema corporațiune în diecesă — a aflat de vrednic cu majoritate absolută de voturi de vicar episcopesc, președinte Consistorial pe P. C. Sa protosincelul Mangra, Trebuie să știe fiecare referințele din trecut, ce au existat între fostul nostru arhieru și între densus. Se va explica foarte ușor apoi și „protestul“ atât de mult bacinat de către unii aderentii al vechiului sistem, înaintea cărora s'au lăchis ușile sinodului. Și nici că se poate altfel. Un om crescut, cu inimă nobilă însă, ar zice, așa este. Eu sunt element heterogen, 'mi-s'a dat dramul, precum la foarte mulți dintr'ei noștri dramul li s'a dat sub ocărmuirea actualului nostru metropolit. În forma aceasta ar fi pace. Inșă ce vedem?

Cu o predilecțiune oare care se vorbește, că majoritatea deputaților bihoreni nu se uită cu ochi buni la noul vicar Mangra, și că în „interesul special al Bihorului“, ar fi mai bine, să fi venit altul de vicar. Sunt născut aici în centrul Bihorului, aici am crescut și aici 'mi-am început activitatea publică, am cutreerat mai toate unghiurile comitatului Bihor, aici am amicit cunoscuți, am meditat mult asupra „inter. sului special“, dar' nu 'i-am aflat rostul. Să vedem însă! Bihorul nu este situat în Finlanda ori în China, ci este în nemijlocita apropiere a Aradului. Avem un cap diecesan, deci interesele sunt tot acele, ce sunt în toată diecesa. Nu recunosc și cu mine dimpreună și alții, că deputații bihoreni ar avea prerogativa de-a da directivă la alegerea de vicar. Arate-mi în scris unde va. Sinodul alege și astfel atât drept îi garantează frumoasa noastră constituție deputatului din Oradea, Peștea etc., cât și celui din B. Comloș ori din Lipova. Prerogative poate că au fost în trecut, dar' acele au fost per abusum. Un om serios nu se leagă de așa ceva.

Interes special cred că are sens numai așa, ca să facă unii domni și de acum înainte în Consistor după placul lor egoistic, să manipuleze cum lor le vine la socoteală mai ușor,

etc. și să nu fie nimenea cine să-și mai controleze. Că stăm de tot rău, n'o poate trage la îndoială nimenea. Unde stă administrația așa de rău ca la noi? Unde stă poporul mai înapoiat în cultură, etc. ca la noi? Unde fac — unii și alții — după placul lor atâtea fără-de-legi ca la noi?

La cas de lipsă voiu dovedi, cum de un domn protopop după-ace a pus la busunar o sumă oarecare, a sistat cercetarea disciplinară contra unui preot. Altele și altele, care le-am retăcut numai pentru susținerea păcii. Astfel stând lucrurile, le este frică unora și altora de venirea în frunte a Consistorului nostru a unui hărbat firm, energic cum este dl Mangra, ci Dlor ar dori să vadă în fruntea noastră o păpușe, cu care să se joace după plac. Nici un interes special în înțeles onest și corect nu avem. Nu ne mănăcă pe noi aici nimenea. Dar dacă ar și fi ceva pericicol, care ne-ar amenința existența națională, sunt sigur, că gura unora ar tăcea tăcerea peștelui, cum au tăcut de 20—30 ani. Inșă este înteres special egoistic, de a fi unii și alții omnipotenți, necunoscând pe alții, și nevoind a se lua în socoteală și alții. Iată dar, cum în acest sens, și numai în acesta se folosesc unii de interesul special. Ar avea tot respectul înaintea mea dacă după cuvântul special ar fi pus complect așa: avem interes special egoistic.

Un om cu viață curată nici nu poate să aibă frică de nimenea. Puțină importanță avea pentru mine în special, să fie vicar ori-cine. 'Mi implinesc datorințele cu punctualitate, și am terminat. Dar pentru cei amestecați, este ceva mai greu.

Cât despre persoana noului vicar pot mărturisii înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor că mi-a fost unul dintre cei mai buni, și drepti profesori. În decursul anilor cât am fost la teologie, pe lângă toate că chiar unii români 'i numiau de ultraist, nici cu un cuvânt nu s'a amestecat pe catedră în politică. Era foarte obiectiv, și chiar aceasta l-a făcut iubit înaintea elevilor săi. Păcatul lui cel mai mare este, că este omul adevărului și dreptății, — spunând ori-cu-i ce-i zăcea la inimă. Astăzi însă am ajuns într'o așa decadentă morală, încât omul care rostește — adevărul, este hui-duit.

Fie cum va fi! Una să se știe, că noi — preoțimea și poporul 'i așteptăm cu brațele deschise, și cu venirea lui vedem nimicită era, când oamenii nu știau alta, de cât a fi fățarnici unii cu alții. — Este rău văzut noul vicar de către unii, cari vor fi puși la locul lor binemeritat, dar mângăie-se cu cuvintele din sf. scriptură, unde scris este: „De ați fi din lume, lumea ar iubi al său, ear, pentru-că nu sunteți din lume, pentru aceasta vă urește lumea“.

Andrei Horvath,
 paroch ort. rom.

Prigoniri meschine împotriva d-lui dr. V. Lucaciu. Agentul stăpânirii și-au pus gând să și câștige merit-patriotice inventând tot felul de chipuri meschine cum să prigonească pe dl dr. V. Lucaciu. Primim adevărat știrea, că eminentul fruntaș este acum improcesuat pentru-că ar fi dat afară pe agentul care venise să-i imanezeze hârtia oficioasă privitoare la concesiunea ce tribunalul din Oradea Mare i-a acordat să înștiințeze martori în procesul de presă ce i-s'a intentat. Agentul (provocător, se vede) pretinde că dl Lucaciu l'a dat afară în bătaie din locuința și că actul din chestiune l'a rupt în bucăți și l'a călcat în pi ioare.

Vom vedea până unde se va împinge cinismul și în procesul acesta, cel mai meschin și mai desguștător din câte s'au pomenit.

Era nouă. În al treilea articol prin care ne pune în perspectivă era nouă cea adevărată, zisul naționalist dela Sibiu face între altele următoarea mărturisire măgulitoare pentru cei dela cărmă și „averea națională“:

„Caci așa cum suntem azi, o masă neorganizată, lăsată de capul ei, fără a avea o idee conducătoare, fără scop și fără țintă în puțina activitate ce o mai produce.—ar fi fatal dacă s'ar deslănțui sirul evenimentelor mari peste capetele noastre“

în altă parte:

„ar fi de dorit, ca ziarele noastre să mai înceale cu „proverbiata loialitate“ și să lase tot mai mult teren ideilor cari vor să furneze o „eră nouă“.

„Oameni serioși între Români, cari se creadă în împăcarea Românilor cu Maghiarii pe cale pacifică s'au diplomatică cum 'i-am zice, nu se va găsi nici unul.“

„Toți cei-ce fac larmă în țeară cu „îndulcirea“ și înfrățirea, sunt oameni fără de căpătâi, cari vreau pâne ieftină și bună, în opinia publică română însă nu numără de loc.“

De unde ar rezulta: să o rupem cu împăratul și Casa Domnitoare, să-i tragem dungă și regelui Carol și triplei alianță și să declarăm Ungurilor războiul de exterminare... Cine nu primește sfatul acesta, ci mai speră—ca și Episcopul Popea și chiar toți prelații români—că Ungurii vor reveni la sentimente mai bune, „sunt oameni fără căpătâi, cari vreau pâne ieftină și bună“...

Asta, zicem și noi, că e program, nu glumă!

Acolo însă unde aural este cu adevărat crud nu numai față de Unguri, ci îndeeșbi față cu dn-ii Dr. Rațiu, Pop de Basesci, etc. sunt următoarele rânduri:

„Fruntașii noștri vor alerga în raptul capului unii pela Laeger în Viena, alții pela „sams-rul cinstit“ la București, fără a ști că ce să înceapă.“

„Inteligența?! Infiltrată de loialism și de încredere în dreptatea împărătească va aștepta cu gura căscată ca să 'i-se facă dreptate, să o ocrotească și să 'i lasă viața în scheletul de robi, spre a pute cerși grație și mai de parte.“

Conflict ceho-polon. Ziarul ceh din Praga „Narodni-Listy“ într'unul din numerele ultime are informațiune și despre un asemenea conflict. Spune anume, că zilele trecute Dr. Jaworski, presidentul partidului polon, a avut un conflict acut cu deputații

din partidul Cehilor tineri, căror Jaworski li a zis:

„Dacă baronul Gautsch v'ar fi dat ceea-ce azi Körber vă imbie, atunci sigur ați fi luminat întreg regatul boem.“ Ear la finea ședinței Reichsrathului, din aceeași zi, tot Jaworsky li-a mai zis Cehilor: „Tot-deauna aceea se întâmplă, ce voesc Cehii.“ Nici aceștia nu 'i-au rămas însă datori. Unul din deputații cehi 'i-a ripostat lui Jaworski: „Asta nici decât nu stă; se întâmplă însă tocmai ce Polonii vor! Doar'la asta se reduce și „lex Falkenhayn“, contra căreia noi Cehii destul am protestat.“

Se poate vedea dar' și din acestea, că, în adevăr, între Cehi și Poloni există mari contraste, cari pot să se desvolte în dușmănie — veritabilă.

Fondul lui Iancu confiscat!

În urma unui ordin primit dela guvern, poliția din Sibiu, scrie „Tribuna“, a provocat comitetul „Astrei“ să predea libelul de depunere despre fondul lui Iancu, în restimp de 24 ore, ca să poată fi ridicată banii pentru a fi păstrați din partea stăpânirii până la decidera finală în cauză. După expirarea termenului pus, poliția s'a prezentat la P. C. Sa dl Dr. Ilarion Pușcariu, vicepresidentul „Astrei“, care aflându-se acum în fața forței majore, a predat libelul. Astăzi libelul de depunere, ear' ca mâne, fondul lui Iancu, se află deci în mâinile guvernului. Acesta e faptul, precedat de următorul fapt: Tabla regească din Cluj, revisuind procesul penal în afacerea Iancu, a adus sentență judecătorească, că din fondul lui Iancu este a se confisca numai suma adunată după edarea ordinului de oprire din partea guvernului, cam 400 fl., restul nu. Se vede însă, că guvernul nu a fost mulțumit cu sentența forului său judecătorec; și fără să aștepte sentența forului ultim și suprem, care poate cassa întreaga procedură, a dat ordin, ca și restul fondului să fie confiscat, pe cale administraivă. Prim-ministru Szél pune deci administrația deasupra justiției; mai mult, desconsideră sentențele justiției maghiare! Caracteristic pentru un guvern pretins al „legei, dreptului și al dreptății“.

În fața volniciei, care acum e consumată, firește că nu ne rămâne alta, decât, ca toți aceia cari am contribuit la fondul lui Iancu, să ne cerem banii îndărăt. Nu 'i-am dat pe seama statului maghiar, ci pentru înfrumșetarea mormentului unui sfânt al nostru. Și guvernul ar comite act de hoție dacă nu 'i-ar da îndărăt.

Să-ți cerem deci!

I. C. BRĂTIANU.

Colo sus, la Florica, pe deal, într'un lumniiș de verdeață, umbrît de copaci stufosi, tăinuit de pașii trecătorilor grăbiți, se ridică ușor deasupra pământului un morment rășleț...

Degetul de bronz al Morții — crăiasa lumii, înaintea Majestății căreia se pleacă fără cârtire toate frunțile — a scris pe țărina lui cuvintele acestea: Ion Brătianu.

Și nici vânturile nu le vor risipi, nici ploaia nu le va topi, nici grămada veacurilor nu le va acoperi.

Căci ele alcătuiesc numele unui om pentru care întreaga românie chează și a, ear' geniul sever al istoriei universale veghează lângă el, strează deapururi neadormită.

La Florica! În dumbrava purtând cel mai gingaș nume de copilă, unde o floare de copilă, ruptă din fragedul vișțar al vieții, așteptase ani mulți pe tatăl ei, căruia Dumnezeu îi însemnase o îndelungată și glorioasă chemare la glasul Patriei române, odihnesc, de nouă ani, rămășițele pământești ale lui Brătianu, și de tot atâtea ani călătoresc spre ea ostașii rămași credincioși marelui lor căpitan.

Ei duc acolo flori, duc lacrimi, duc nemângâiată obidă, și aduc de acolo îmbărbătare, învățăminte pentru viitor, căci mormântul lui Ion Brătianu e o comoară de neprețuite pilde...

Nici odată viața de om muritor n'a fost mai vrednică de admirare pentru virtuțile ei, nici mai plină de fapte nemuritoare.

Născut în fierberea mișcării lui Tudor Vladimirescu, crescut în fântărea revoluționară din „cele trei glorioase”, oțelit în jăratul lui 1848. Ion Brătianu, temperament de tribun popular antic, suflet simpatic revărsându-se în efluvii magnetice peste toți, și minte de organizator modern, alături cu bărbății cei mai patrioți ai țării noastre, a pus, la 1857, în Divanul ad-hoc, temelile Unirii, la 1866, a așezat o strălucită dinastie domnitoare pe tronul României, la 1877, a deșteptat, ca prin vraje, vitjile dela Rovine, dela Podul-Înalt și dela Călugăreni, la 1881, a făcut o Coroană regală pentru fruntea Voevodului Carol, a stat, la 1884, în cumpăna celei mai pizuite dintre toate puterile politice, ear' la 1891, în luna Maiu luna florilor, obosit de luptă, amărît de multe... s'a pogorît, ca un soare apunând, în vălul de nori dar' nemistuit de el, în strimtul cea mormânt dela Florica, lângă dulcea sa copilă Florica...

Manibus date lilia plena!

Figura lui Ion Brătianu se desface — o ved — senină și bândă, de pe pânza mormântului a istoriei noastre contemporane.

Pe trupul său scund și subred, un cap de sibastu alb mai înainte de vreme, în mule de griji ale răboiului pentru neastănare, sta înfip, venerabil, ca al lui Esculapio, și sub fruntea căruia, sub sprincene dese, numai ochii mici, căprui, ironici, ardeau cu nestempărâtă văpaie părăzând oamenii, evenimente, viitorul și învăluindu-te în vîzduhul molcom al unei lumi fermecate,

în cere limba șarpelui vrăjmaș amorția, trufa îngâmfatului de sine fanariot se smeria, desumfându-se ca o beșică de gume-lastic, ear' inima Românilor simțitor creștea de mândrie națională...

Ce om! „Vous êtes un homme, vous, monsieur Brătianu!” i ar fi zis Napoleon I. ca lui Goethe: „Vous êtes un homme vous, monsieur Goethe!”

Român de baștină, răzeșul acesta de de pe apa Bratiei, acest „Cavour al României” — cum îl numea cu drept cuvânt „Neue Freie Presse” la moartea lui neașteptată — a trăit numai pentru o idee: unitatea politică și culturală a neamului, și a închis ochii de vece numai cu o nepolitică durere: vășând risipindu-se, cu aripi nerăbdătoare, din uleiul partidului național-liberal, umplut de el cu atâtea miere! svăpăiate roiri tinere, apucând, razna, câmpii ambițiilor timpurii, nu însă mai înainte de a l fi înșepat, nebunaticile musculițe, cu a cele lor veninoase...

Căci una din slăbiciunile naive ale lui Ion Brătianu a fost că prea mult „credea la fisionomi” — vorba lui Grigore Alexandrescu... Prea de multe ori avu el mână fără noroc. Prea adesea — mai ales de pe la 1885 încoace — strică el aluat de cel mai bun pe cecă mucegăită... Dar unde-l bărbatul mare în istoria omenirii, carele să nu se fi amăgît de fisionomi? Oare Isus năgreșit — omenește — când a făcut pe Iuda grămătic?..

Pelerinajul anual la Florica nu însemnează numai pomenirea unui răposat iubit de către prietenii săi rămași încă pribegi în viață, ci închinăciunea conștiinței noastre naționale înaintea unui mormânt sfânt.

Acolo doarme prorocul viitorului nostru. Acolo se topește în țărna creerii carii, vreme de doi-spre-zece ani, au cugetat pentru cinci milioane de Români, inima care a bătat pentru zece milioane de Români...

Este însăși România, încununată de el, cu stele, îngănușind, la fie care 4 Maiu pe colnicul singuratic dela Florica și să dind, scoțându-o de sub zăbranie, câte o stea de siminoc... Căci sufletul Ei a fost geamăn cu sufletul Lui.

Și când te gândești că după nouă ani de când Ioan Brătianu nici favoruri nu mai poate împărți, nici fulgere nu mai aruncă, se găsește încă schițoz moral în regatul nostru carii să insulte umbrele acestui Mort ilustru, par-că și vine să te simți nesfericit că te-ai născut, Român, cu un secol mai de vreme, mai înainte să fi sculptat deasupra capetelor noastre zorile adevăratei culturii...

„Apărarea Națională”

DIN ROMANIA

Procesiunea religioasă dela 7 Maiu 1900.

Duminecă, 7 Maiu 1900. Intre oarele 8 și 9 dimineața, s'a celebrat Sfânta Liturgie în biserica Catedrală a Sântei Mitropolii a Ungro-Vlahiei, după care s'au încăpu procesiunea.

Plocarea a fost din curtea bisericii Catedrale a Sântei Mitropolii la orel 9 de dimineață.

Convoiul a fost format ast-fel:

- 1) Credincioșii cu sfințele steaguri;
- 2) Preoții cu sfințele icoane;
- 3) Corurile din Capitală, intonând: „Christos a Inviat...”
- 4) Înalt Prea Sfințitul, însoțit de PP. SS. Arhiepiscopul, preoți și diaconi;
- 5) Credincioșii creștini.

Toate clopotele bisericilor din Capitală au sunat în timpul procesiunii.

Convoiul a străbătut strada Carol și calea Victoriei până la șoseaua Kiselef, rondul I, unde se vor face rugăciuni de mulțumire către Dumnezeu pentru nădejdea ce avem că anul acesta va da o recoltă bună.

Revista externă.

Disolvarea parlamentului italian. Se anunță, că Regia Italiiei a subscris deja decretul prin care actualul parlament se disolvă. Noile alegeri se vor face curând, la 3 Iunie, ear eventualele balotagi la 10 Iunie, ca astfel pe cât se poate, să se înconjure agitațiunea prea mare și lungă.

Parisul și Viena Antisemite.

Rând pe rând, toate orașele mari ale lumii, toate centrele mari culturale și industriale se pronunță în potriua evreilor.

Exploatarea evreilor, în dauna celorlalte popoare, a fost asa de mare, în cât a ridicat o furtună întreagă legitimă, legitimă de-almintrelea, în potriua lor.

Și, de unde antisemitismul nu se manifestase decât prin publicitate și nu era profersat de cât de un număr restrâns de indivizi, astăzi el preocupă toate straturile sociale: pe bogat ca și pe sărac, pe tînăr ca și pe bă rân, pe preoți, pe militari, pe toți oamenii politici ca și pe marii cugetători ai vremii.

Antisemitismul a doctrină politică, o busolă după care să îndreaptă toți aceia carii doresc binele și prosperitatea națiunii din care ei fac parte.

Luptele politice din Austria, și mai cu seamă din Viena, unde antisemitismul sunt o forță irezistibilă; luptele recente date de antisemitismul din Franța, cu ocazia alegerilor municipale din Paris; succesele repetate și strălucite, înregistrate de aceștia, ne dovedesc îndejuns afirmațiunile noastre.

Lueger la Viena, Drumont și Liga Patriei la Paris, sunt două puteri carii astăzi conduc două din cele mai mari capitale ale lumii.

Și după cum francmasoneria și alianța israelită, organizație născocită de evrei și exploatarea de dinții în serviciul cauzelor lor, devenise o putere internațională care atrăsese în mijlocul ei pe toți naivii carii nu-și dădeau seama că servesc de instrument evreilor, tot așa antisemitismul va deveni în curând o putere internațională care va strage de partea ei pe toți bunii patrioți ai tuturor națiunilor carii au avut de suferit lovituri din partea evreilor.

Parisul, orașul inteligenței și al marilor culturi, și Viena, orașul imperial și al marilor tradiții ale Europei creștine, sunt astăzi capitalele antisemitismului.

Dela

„Enciclopedia-Română” cetire.

— UNA LA ZI. —

„Feldspatitaune — fenomenul care se observă la contactul unor granite cu rocile străbătute de ei; și care consistă în o dezvoltare de feldspat în aceste din urmă.”

Vol. II, 397.

Notă. Foarte clar! De n'ar fi aprut în „Enc. rom.”, ar fi meritat să apară în ea!

Noutăți

Arad, 21 Maiu 1900.

O infamie. Perchisiția ce s'a făcut la Liga din București servid presei maghiare ca bun privilegiu să umpă coloane întregi cu infame iminuri. Astfel, „Egyetértés” (dela 20 c) scrie că perchisiția s'a făcut din pricină că s'au descoperit mai multe delapidări de bani și astfel „secretarul general” (!) Pericsanu-Busău a și fost pus sub cercetare criminală. Tot așa s'a înșelplat și rectorului universității din Iași, d-lui Culișanu...

Trebuie să fii ziarist perchinat-patriotic, pentru a debita asemenea infamie, care n'are alt scop de cât a discreditat Liga și pe frunții români.

Fapt e, că nimeni nu poate înțelega rostul acelei perchisițiuni!

FOIȚA „TRIBUNUL POPORULUI.”

Marsilieza la opera din Paris.

(În timpul răboiului.)

Indată ce incidentul Franco-German, provocat de candidatura la tronul Spaniei a Prințului de Hohenzollern, luă o întorsătură ce făcea răboiul inevitabil, patriotismul parisian începuse să se înfierbinte. Firește, teatrele trebuiau să sufere contra-lovitura acestor accese de șovinism.

La Operă, chiar de Lună, 18 Iulie, ajunul însuși al zilei în care răboiul fu declarat oficial, se produse o manifestație cu totul spontană: după al doilea act din „Freischütz”, o mare parte din asistență se ridică. Se ceru, cu strigăte mari, ca D-ra Iulia Hisson să cânte „Marsilieza”.

Fără îndoială, s'ar fi satisfăcut dorința publicului, dacă muzicanții, oameni adesea puțin prietenoși, și pentru carii programul este ceva sfânt, nu și-ar fi părșisit pur și simplu pupitrele.

„Marsilieza”, fără muzică, nici nu era de gândit. Publicul, tot așa bun băiat ca și patriot, se resemnă, gândind că va obține satisfacție la reprezentanția viitoare.

Într'adevăr, chiar de a treia zi, imnul național triumfă la Academia de Muzică, unde se da „Muta din Portici”, spectacol bine ales pentru a infierbenta spiritele.

Aci, dăm cuvântul lui „Figaro”, de la 22 Iulie:

„Eri se răspândise știrea, că Maria Sasse va cânta Marsilieza la Operă, și cu toate că afișul nu făcea mențiune, chiar de la ora unu toată sala era reținută.

„O adevărată sală de premieră, după cum vă puteși închipui, și caldă, și pasionată, și vibrantă. Tot ceea ce Parisul numără ca ilustrații în toate sensurile, politică, lume, litere, arte, ziare, ținuse drept o onoare de a se găsi aci.

„S'au ascultat, fără convingere, cele de'ntăiu trei acte ale „Mutei”; s'a găsit că baletul se prea prelungia, dar după ruga pe care Villaret, Devoyod și corurile au cântat-o minunat când orchestra a cântat primele măsuri ale imnului național și Maria Sasse a intrat în scenă, îmbrăcată cu tunica albă și cu mantaua presărată de albine, cu steagul tricolor în mână, sala întregă a izbucnit într'o imensă aclamațiune, și numai în tumultul cel mai de nedescris artista a putut să atace primul cuplet.

„În acel moment, Ducele de Mouchy se ridică în picioare, în partea de 'nainte a lojei sale și ducea în urmă imediat exemplul.

„Atunci se auzi o voce poruncitoare: — Toată lumea în picioare!

„Era vocea D-lui Emile de Girardin.

„Și toată lumea se sculă, în orchestră, în parter, în amfiteatru și în loji.

„Era un spectacol mișcător și grandios în același timp, de a vedea cele două mii de persoane ascultând, în această atitudine, sublimul apel „La arme!”.

„Vocea Mariei Sasse avea izbucnirea trompetei, ea a sunat, ca o fanfară acele strofe inspirate; multă cumpătate în joc, ca femeie care știa că Marsilieza este în fond un imn clasic. Aceasta n'a făcut de cât să adauge la efectul produs și auditorul a trecut succesiv prin toate nuanțele entuziasmului de la delirium simplu până la delirium tremens.

„Corurile au avut puțin de lucru: spectatorii de 15 franci stalul le-au ținut locul, și în ce chip!

„În intervalul strofelor se striga:

„Trăiască Împăratul! Trăiască Franța! Trăiască armata! Răboiul Prusiei!

„A trebuit să repete: Amor sfințit al Patriei!

„Cei lacomi mai cereau R nul.

„Puțină răbdare, amicii mei!

„Împăratul a pierdut mult că n'a venit la operă. Ce seară frumoasă ar fi fost pentru el!”

Dintre incidentele pe carii le privilegi această reprezentațiune, eată unu cu deosebire tipic, relatat de Figaro de la 26 Iulie:

„Dl Emile de Girardin, care era în secretul zeilor culiselor și știa că Maria Sasse era aproape gata să cânte, Emile, deja electrisat, oprește, în timpul într'actului, între culise, pe un tînăr sub-locotenent, eșt de curând de la Saint-Gyr, după cum îl arăta gulerul albastru al tunicii sale.

„— Domnule, îi zise vechiul director al Libertății, mă cunoști, mă cunoști?

„— Nu, domnule.

„— Sunt Emile de Girardin.

„Sub-locotenentul salută.

„— Și-ți cer să binevești a veni în loja mea.

„— Aș fi foarte onorat, Domnule, dar pot să știu...

„— Nici un dar, tinere! O să se cânte „Marsilieza” și vreau ca armata să fie în primele loji!

„Și eată pentru ce în loja d-lui de Girardin, la Operă, era, în seara primei audițiuni a „Marsiliei”, un Saint-Cyrian din ajun, de umărul căruia Emile țese răzina molatic un braț înfrățitor.”

(Va urma.)

Sensațiune mare a pricinuit în curile juridice o hotărâre recentă a procuraturii supreme din Oradea. Se știe anume, că mai mulți acționari pșgubiți (unii ruinați chiar) în directoratul fostei bănci magh. „Aradi polgari” au cerut tribunalului în loc, prin avocatul lor Dr. St. C. să se ordone cercetare judecătorească în afacerea falimentării băncii. Tribunalul din Arad a respins însă cererea. Acționarii s'au adresat atunci procuraturii supreme de pe lângă țara regească din Oradea, care a învitat cercetarea solicitată și astfel falimentul care s'guduise acum doi ani pieța financiară a Aradului, vine earăși pe tapet și cine știe ce amănunte sensuale și surprinzătoare ne rezervă.

Școlile militare egale cu celelalte școli din țară. Ministrul de război bănuț Fejérvy în înțelegere cu ministrul de război Hlasić, au statuit împreună o bună normă școlară, care va intra în vigoare începând din luna Septembrie a. c. Se știe, că până acum absolvenții școlilor militare, eșii în viața civilă nu erau socotiți calificați pentru a ocupa funcțiuni civile. De aici în colo însă: absolvenții școlilor de cadeti vor fi priviți legal și egal calificați cu absolvenții celorlalte școli medii din țară, ear cel ce absolva *Academia Ludovică* honvezească, cu absolvenții școlilor superioare. Astfel și militarilor, dacă va trebui să desbrace uniforma, vor pute să se aplice și în funcțiuni civile. În urma acestor întocmiri, planul de învățământ al școlilor militare se va modifica astfel, ca să se apropie de acela al celorlalte școli medii și superioare din țară.

Se lapadă. Văzând că a sfecit-o cu punerea la cale al așa zisului „protest” contra alegerii de vicar a d-lui Mangra, magnatul Iosif Gall desminte acum în „Pesti Naplo” (nrul dela 19 a) după cum urmează: „Nu aparțin, ear drept, partidei lui Mangra, ci partidei contrare, dar sub presidenția mea nu s'a ținut sfat nici în cauza protestării de vicar alui Mangra, nici în alta afacere bisericască... Azi măce o să spună că nici n'a fost pe la Otelul central.

Era de prevăzut de altfel asta... O să ajungem eară, dacă am cerceta, că de vină e Măglaș ori Dori!

Limba armeană la universitatea din Budapesta. Ministrul ungeresc de culte și instrucție publică a întărit în postul său pe Dr. Patrúány Lukács ca profesor privat de limbă și literatură armeană la universitatea din Budapesta.

Nou avocat Român în Arad. Dl. Dr. Liviu Tamășdan depunând cu bun succes la Budapesta cenzura de avocat, se stabilește în Arad, unde va deschide cancelarie advocațială. Dorim succes!

Ce poate face în Ungaria un fișpan? Părintele gr. or. român Dimitrie Pandovici din orașul Senteș, încă în anul 1896 a fost ales casier al comitetului școlar orășenesc de acolo, și acest oficiu onorific l'a purtat conștient și spre mulțumirea tuturor orășenilor. S'a pus însă și dñsul să facă politică opozițională, intrând în rindurile cunoscuților opozanți unguri din vestitul Senteș al lui Simon Ferencz. Atăta i'a trebuit părintelui Pandovici, pentru-ca căpetenia comitatului Ceongrad să pernească formația goană în contra lui. Abia numai câteva luni a stat în onorifică funcțiune, unde cu rîvnă și devotament administrase banii și fondurile, ce i-se încredințaseră, — când fișpanul Vadnay Andor pe neașteptate s'a prezentat să scuture casa condusă de părintele Pandovici, constatând o „lipsă” de vr'o 200 fl. Iosadar s'a justificat părintele casar, — fișpanul l'a deșinat numai decăt și l'a ceroriat la procurorul din Seghedin. La pertractare părintele Pandovici — după cum raportează înșeși foile maghiare — a negat cu toată hotărârea, că ar fi folosit un creier măcar pentru scopurile sale proprii, și

în apărarea sa a spus, că da, a solvit din casa sume de bani, pe cari din notițele sale nu le înregistrase încă în cartile cassei, dar' această sigur avea s'o facă. Cu toate acestea, judecătoria l'a găsit „vinovat” de crima „defraudării” în oficiu și l'a osândit la temniță pe șese luni. Sentința a fost apoi întărită și de Tabla reg. din Seghedin.

Zilele trecute s'a pronunțat asupra afacerii și Curia, care a nimicit sentința celor două foruri și a achitat de tot pe părintele Pandovici de grava acuză, ce cele două foruri subalterne i'o făcuseră.

Vorba e însă, că pe nedrept un prot-einstit, numai la insistența unui fișpan sa-trap, — a fost dehonestat, escortat și vîrit în temniță pe luni de zile! — Ce ar merita un asemenea fișpan?!

Sfinți noi în biserica catolică. Sa anunță din Roma, că papa Leo XIII. în 24 l. c. n. va crea încă doi sfinți din rîndul repositaților bărbați meritoși al bisericii catolice: pe De la Salle și pe Casus de Rita. Actul se bătoresc de astă-dată va fi cu atât mai mare, că vor asista la el și vr'o 150 de episcopi catolici din afară, cari de presinte petrec în Roma.

La cursurile agronomice de vară guvernul a acordat 10 stipendii de câte 100 coroane pentru învățătorii nostri din diecesa Aradului. Doritorii de-a asculta acele cursuri să-și înștiințeze cererile conform instrucțiunilor, ce le vor primi dela inspec-torii nostri școlari.

Știri judiciare. Vices-notarul Haly Adolf dela tribunalul reg. din Arad, este numit subjude la judecătoria cercuală din Pecca.

„Foala Pedagogică”, ce deja în al IV-lea an apare lunar în Sibiu, în întindere de două coale, sub direcția dlui prof. Dr. D. P. Barciuanu, are în Nr. 5 (din Maiu) următorul cuprins:

Manualele de școală. Tractat de H. Trunk, prelucrat liber de George Dragoiescu (Urmare). — Modele de lecțiuni: Cumpenele și Cântarul, Două lecții din fizică pentru anul al V-lea, de Dr. Ioan Stroia. — Aprecieri importante la dotăția și poziția actuală a învățătorului român, de Iosif Velcean, învăț. — Dîu literatura școlară. — Informațiuni. — Felurimi.

Abonamentul pe an: 6 coroane. — Ca unica foaie bună și de specialitate, ce-o avem pe terenul pedagogic, o recomandăm călduros tuturor învățătorilor nostri.

Exemplu demn de imitat. Ministrul instrucțiunii publice din România a dat o circulară revisorilor școlari, prin care li invită să pună în vederea învățătorilor, ca în fie-care Duminecă, după terminarea serviciului religios, să țină poporului conferințe în contra alcoolismului sau a be-turilor spirituoase. Ce bine ar prinde și în țara noastră asemenea măsuri!

Un primar condamnat. Comisiunea congregațională a comitatului Cenad, sub presidența fișpanului Lonovich, Sâmbăta trecută a adus sentința în cunoșcuta afaceri disciplinară a primarului Szell Gyögy din orașul Măcău: Afăindu-l vinovat, comisiunea l'a osândit la pierderea oficiului pentru totdeauna. Condamnatul primar, care de altfel și pună acum de multă vreme era suspendat din oficiu, — a apelat în contra sentinței la ministrul de interne.

Știri artistice. Universitatea din München va fi înzestrată cu o catedră de științe musicale. Primul titular va fi dl Sandberger, compozitor și conservator al operelor de muzică la biblioteca regală.

La Lipsa a avut loc un festival „Ciarkovski”, cu ocazia inaugurării bustului compozitorului, oferit celebrului sîlt Gen wandhaus cătră elevii sei Sapelnikoff și Piloti. Alexandru Chessine, un tîner musicant rus, a condus festivalul la care a luat parte și Sofia Menter, celebra pianistă.

Godfrey Reyer, compozitor și organist al Curții din Viena, și a celebrat a 93 a aniversare a nașterii.

Manuel Garcia, cel mai în vîrstă cântăreț a împlinit de curînd 95 de ani. El e încă foarte sănătos și a asistat în timpul iernii la toate concertele mai importante ce s'au dat în Londra.

La Institutul imperial al orbilor, din Viena, a avut loc un concert interesant. Elevii au executat, ajutați de pianistul orb Labor, o serie de bucăți de ale compozitorilor orbi din toată lumea.

Măcel înflorător pe o corabie. Stă aproape fără părech în istoria omorurilor tătărești cazul înflorător, ce s'a petrecut zilele acestea pe un vapor anume „Prințul Carol”, ce plecase pe lacul suedic Mälär, din Arboga spre Stockholm. Un singur om, poate nebun, ori mai corect o bestie îm-băcată în formă de om, înarmat cu revolvere, cu cuțite și cu pumnal, s'a ivit pe bordul vaporului și cu un turbat a năvălit asupra pasagerilor și a personalului din vapor și fără veste, fără nici o cauză, a început a împușca și a măcelări pe care cum îl ajungea. 16 oameni a atacat odată, dintre cari pe șapte înși i'a ucis momentan, pe cinci i'a rănit foarte grav, pe alți patru mai ușor, ear' pe ceilalți pasageri, în chip inexplicabil i'a încluiet în interiorul vaporului, fără ca cineva să i se fi putut opune.

Etă căteva amănunte ce se tele-grafează despre scena oribilă: Numitul vapor a plecat în 16 l. c. seara la orele 8 din partea cea mai vestică a lacului Mälär, în direcție spre Stockholm. Așa se vede, că vaporul a petrecut peste noapte în vr'un port al lacului, căel numai a doua zi la amiază a sosit în golful Quiksund, unde s'a petrecut înflorătoarea tragedie. Unii dintre pasageri sa plimbau tocmai în partea de-asupra a vaporului, alții își petreceau la cărți în salonul de fumat, ear' mai mulți erau prin cabinele lor. Atunci apare de-asupra turbatul ucigaș, avînd în amîndouă mîinile câte un revolver, cari le-a descărcat întâiu asupra pasagerului mai din cale; apoi pe rînd asupra celorlalți, stîngînd cu fiecare glonț câte o viață de om. A luat apoi în mîna cuțitul, cu care mai întâiu a străpuns prin spate pe căpitanul, după aceea pe o femeie în piept, ear' pe un băiat l'a străpuns cu pumnalul, așa că sîngele curgea pîrșu și țipetele cele mai cumplite rîsunau în toate părțile vaporului. Și a încărcat apoi din nou revolverele și a năvălit asupra celor din salonul de fumat, unde asemenea a continuat măcelul oribil. După aceasta nu se știe ce s'a mai întîmplat, până când a sosit vaporul „Köping”. Imediat ce acesta s'a apropiat de vaporul „Prinț Carol”, ucigașul a sărit într'o luntriță, de unde amenința cu moarte pe cel ce s'ar apropia de dñsul, și astfel a scăpat neurmărit. Personalul vaporului „Köping” a ținut apoi cercetare în vaporul „Carol” și a găsit acolo lucruri îngrozitoare: cadavre scaldate în sînge, răniți în toate părțile, cari umpleau aierul cu vaietele și țipetele lor. Poliția a fost imediat anunțată, care pe cel răniți i'a transportat în spital, ear' pe ucigaș, deși s'a opus și acesteia, l'a prins, l'a desarmat și l'a arestat încă în aceeași zi după amiază. Numele lui e Ioan Filip Northund; nu voește însă nimic să spună despre făptuirea grosnicului măcel, afară de faptul, că de la căpitanul ucis a mai jăfuit și 800 coroane. Întrebat mai departe despre cauza crimei sale, ucigașul a declarat, că nu e nebun; fapta îngrozitoare a săvîșit-o, numai ca să-și răsbune asupra oamenilor. Îi pare rău, că a fost prins și că n'a putut ucide întregul personal al vaporului și pe polițiștii, cari l'au prins. Se zice, că ucigașul numai în Aprilie scăpase din temniță, unde fusese internat pentru o crimă de apriadar.

Generalul Suvarov. În ziua de 18 Maiu a. c. s'a împlinit 100 de ani de la moartea viteazului general rus Victor Suvarov, care prin mari fapte de vitejie pentru imperiul țarilor și a scris nume neperitor în istoria Rusiei. În toată viața sa de altfel a fost om cu puține pretenții, trăia și se purta de tot simplu; dar' în același timp nici odată n'a fost omul închinăciunilor și al lingușilor. Ostașii sei însă, cu cari minuni de eroism a de-vedit totdeauna pe cîmpul de războie, — îl adorau. Îndeosebi vorbește despre faptele lui vitejești: cămpul Cassano, Novi și Trebbia. Cu toate acestea însă mulți de la curte nu-l aveau bine, poate mai ales pentru ținuta lui severă, adevărat militară. Întors obosit și bolnav, dar' încununat de glorie din ultimul războiu, era vorba să fie primit la Petersburg cu alaiu și cu mare triumf: Contrarii sei însă, șambelani și

cavaleri de-ai parchetelor, prin intrigi la țarul Paul I., care în urma acestora încă îl uria, au zădărnicit primirea proiectată și eroul, însoțit numai de muma sa pe o trăsură țărăneasă, a intrat neobservat de nimeni în orașul Petersburg.

Pe patul durerilor generalul Suvarov avea dorința, să mai vadă odată pe țarul său, Paul I., ale cărui ostași de atâtea ori le a dus la biruință. L'a rugat deci să-l onoreze cu prelnalta vizită. Țarul însă a refuzat, dar' a trimis în locul său pe contele Kutaissov, un favorit al curții. Acest conte Kutaissov, din simplu băiat turc ajuns domă mare și puternic, când a intrat la eroul bolnav, — purta uniforma purpurie de cavaler de Malta și umărul îi era împodobit cu cordonul albastru al ordinului „Sfîntului Andreiu”. Slăbit și istovit de boală, generalul nu s'a putut scula din pat, ci de acolo și-a agrăit oaspele:

— Cine ești D-Tă? — l'a întrebat.
— Sunt contele Kutaissov.
— Kutaissov? Kutaissov? Nici odată n'am mai auzit acest nume. Cunosc pe conții Panin, Voronov, Strogonov, — dar' de contele Kutaissov n'am auzit încă nimic până acum. Ce rang ai, de altfel? — îl întreabă eroul.

— Sunt mare maiestru de ceremonii.
— Ce ai fost mai înainte?
— Mare maiestru de vîntătoare.
— Și înainte de aceasta?
Kutaissov răspunde cu displăcere:
— Am fost comornic al Țarului.
— Cu alte cuvinte: l'ai ras și tuns!
— D... da, — răspunde contele.
— Proscă! — strigă atunci generalul servitorului său. Acesta intră.

— Vino încoace, bețivule! Vezi tu pe domnul acesta îmbrăcat în uniformă roșie și cu cordon albastru? Tocmai că și tine a fost și el: un servitor, un nimica. De cât că el e turc și nu bea rachiu, așadar' s'a făcut domn mare. Tu însă ești un bețiv și nici odată nimic nu va fi din tine. Ia pildă de la el, atunci și din tine se va alege un domn mare!

După acestea Kutaissov s'a întors la Țarul și i'a raportat, că generalul Suvarov a nebunit...

Și astăzi însă, în granitul Sant Gott-hard, tăiată în podul dracului se vede o cruce puternică și pe ea inscripția: Victor Suvarov. Și tot acolo stă imprimată scena petrecută între Suvarov și țarevna Ecaterina:

— Hura! Varșovia e a noastră! — raportează Suvarov.
— Hura Suvarov! — răspunde țarevna. Murmurul vîit, ce curge pe sub podul dracului, dă o puternică muzică la această scenă, care înseamnă risipirea Varșoviei, subjugarea Polonilor.

ULTIME STIRI.

Pace în Africa.

Londra, 20 Maiu. Cu data 18 l. c. i-se raportează ziarului „Daily Mail”:

Din isvor demn de credință se vestește, că guvernele statelor Oranje și Transvaal se ocupă cu noue proiecte pentru încheierea păcii. Oamenii sunt de credință, că războiul în curînd o să se termine.

Londra, 20 Maiu. Presidential Steyn a sosit în Pretoria și a ținut conferință cu presidentul Krüger. Ca rezultat al conferinței se amintește o nouă propoziție a statelor bure guvernului din Anglia, pentru solicitarea păcii.

ULTIM CUVÎNT.

Împăratul Rusiei Alexandru II. văzînd odată pe un colonel beat mort, îi zise:

— Colonele, ce ai face în locul meu, dacă ai întîlni un colonel din gardă în starea urîtă în care te afl?

— Majestate, răspunde colonelul, eu nu m'as coborî nici odată așa de jos, ca să vorbesc unui astfel de porc.

Editor: Aurel Popovici-Barciuanu.
Red. respons.: Ioan Russu Șirianu.

Dois cărțile ni-au sosit la redacție: 1. „Cântecul lui Adam când l'au scos din rai și alte versuri frumoase, păstrate din bătrâni și acum pentru întâia dată date în tipar”. 2. „Infocata și nenorocita dragoste a lui Filarot și Antusei, o povestire foarte frumoasă în versuri păstrate din bătrâni”.

Manuscrisele originale ale ambelor cărțile se află la Academia-Română din București, dăruite de editorul. — Au apărut de curând amândouă în editura „Librăriei Ciurcu în Brașov”, de unde se pot comanda cu 12 cr. exemplarul.

„Noua Revistă Română”, pentru politică, literatură, știință și artă, a apărut Nr. 9 de la 1 Mai cu următorul cuprins:

— Vechile partide și noile grupări politice II. Partidul conservator. — V. R. Piekarsky, Universitățile populare. I. Aureliu Candrea: Elementele române în limbile slavice; Okonski: — El și Ea. (nuvelă). Zamfir C. Arbore: Românii, întemeietorii ai civilizațiunii în Rusia. — Colonel P. V. Nasturel: Contribuțiunea la Istoria Bucureștilor; C. Crupenski: „Amintirile” Regelui României.

I. A. Candrea Hencht: Cours complet de grammaire roumaine; C. Xenii: Opiniunea publică; Stefan Braborescu: Din romanul unei vieți (nuvelă); Simeon Fl. Marian: Poesii populare despre Avram Iancu.

O privire asupra literaturii ruse din secolul al nouă-spre-zecelea, de Gh. Madan. — Aprecierile pressei străine asupra pescărilor. — Viitorul Ungariei pe temelii noi plasări naționale. — Pictorul Munkacsy. — Procesele „Tribunei” pentru Avram Iancu. — O nouă criză.

Profil bizantin (poesie) de D. Karr. — Circumstanțe atenuante, de I. D. Marolache. — Lume și poet (poesie) de Ioan Scurtu. — Lori (poesie) de Eug. Stefănescu. — Cuvinte din popor (vorba „Iedeș”) de C. I. V. Severin. — Severin. — Tristia (poesie) de Dumitru Țimiras. — Lianei (poesie) de A. Zamfirescu.

In atențiunea domnilor învățători români. Aducem la cunoștința domnilor învățători de la școlile populare, că Inaltul minister reg. ung. de culte și instrucțiune publică cu datul de 26 Martie 1900 Nr. pres. 1070 a aprobat manualul „Geografia pentru școlile populare întocmită pe baza planului ministerial de învățământ, partea primă pentru clasele III. și IV., de Vasile Goldiș, profes. gimnas.”

In legătură cu aceasta anunțăm pe domni învățători, că tocmă acum a esit de sub tipar și partea a doua din Geografia lui Vasile Goldiș.

Ambele părți se pot procura de la **Librăria editoare Ciurcu în Brașov**, precum și de la toate librăriile din patrie.

Bibliografie. Au apărut și ni s-au trimis următoarele două cărțile: Micul Legendar, ilustrat cu icoane pentru școlile primare, de Ioan Tuducescu, învățător. Pentru anul al III-lea. Ediția VI. Prețul: 60 bani (filari). Se poate procura de la autor în B. Lippa. — „Povestiri și anecdote populare”, de Domotiu Dogariu, inv. dir. la școala element. capitală din Satulung. Broșura aceasta e Nr. 10 „Din literatura populară”, edită de Tipografia „Aurora” A. Todoran în Gherla. Prețul 20 filari și se poate procura de la numita tipografie.

Din „Biblioteca Noastră”, ridigată cu multă pricepere și îngrijire de dl Enea Hodoș, profesor la institutul preparandil din Caransebeș, au mai apărut de curând și ni s-au trimis următoarele broșurele:

Nr. 29. „Balade populare”, opt la număr, alese din poesile marelui nostru V. Alexandri;

Nr. 30. „Comoara”, „Capra cu șapte iezi”, două piese teatrale pentru copii, de N. Balaș;

Nr. 31. „Două Novele”, de I. Slavici și A. Vlahuță.

Ca și cele de până acum, toate trei aceste din urmă broșurele ale „Bibliotecii Noastre” din Caransebeș — și ca tehnică, și ca cuprins sunt niște lucrări minunate, plăcute și folositoare pentru orî și care om cu carte, îndeosebi însă pentru școlarii mai înaintați. Ar fi un păcat să lipsească din casa fiecărui cărturar cu familie, dar mai vîrtos din bibliotecile noastre.

Fiecare exemplar se vinde cu 14 cr. (28 fil.) și se poate procura de la directorul numitei biblioteci, E. Hodoș în Caransebeș.

Tipografia „Tribuna Poporului”
arangiata fiind cu material nou
primește spre executare:
Tipărituri de bancă, Cărți, Broșuri, Ori-ce tipărituri.
Invitări la nunta, Anunțuri funebre, etc.
Cele mai moderate prețuri!!

ECONOMIE.

Cereale (bucate).

De aci încolo prețurile pe pietele se scotesc în coroane și după 50 chilogramme, ear' nu ca și până acum, după maza metrică (100 chilogramme).

Prețurile dela 18 Mai n. In Arad:

Grâul cel mai bun	cor. 7.20—7.30.
Cucuruz	5.20—5.40.
Săcară	5.50—5.70.
Orz	5.40—5.08.
Ovės	4.40—4.60.

Cursul pieții din Arad.

Hartie-monetă română	Cump. fl.	9.48	vând	9.59
Lire turcești				
Imperiali (15 R. aur)		18.90		19.—
Ruble rusești 100 a		126.—		12.—
Galbeni		6.58		6.68
Napoleon-d'ori		9.48		9.66
100 Marco germane		58.50		58.96
Livre sterling		11.90		12.00

S p i r t :

25 Aprilie

Spirit rafinat; cu toptanu	115.—
” ” cu micu	118.—
” brut cu toptanu	113.—
” ” cu mic	116.—

Porci :

(Piața Steinbruch)

Ungari; greutate :	
bătrâni 380—400 kg.	52—54 cr. p. kg.
tineri 320—390 ”	55—56. ” ”
” 250—320 ”	54—55. ” ”
” până 250 ”	54—56. ” ”
mijlocii 240—260 ”	” ” ” ”

A apărut

Și să află de vânzare la administrația „Trib. Poporului”

următoarele opuri:

- 1). „Calendarul nostru” — pe 1900. prețul — — — — — cor. —.60 fil.
- 2). „Amicu Poporului” — de Titus Vuculescu, pretor. Indreptar practic în cauze administrative. Prețul — — — — — „ 1.— ”
- 3). „Lupta pentru drept de Dr. Rudolf Ihering traducere de T. V. Păcățean, prețul — — — — — „ 2.— ”
- 4). „Judecătorile cu jurații” — de Teodor V. Păcățeanu, prețul — — — — — „ —80 ”
- 5). „Libertatea” — de Ioan Stuart Mill, tradusă de T. V. Pacațianu, prețul — — — — — „ 2.— ”
- 6). „Principiile politice”, după Dr. T de Holtzendorf, de T. Păcățianu —prețul — — — — — „ 4.— ”
- 7). „Caractere morale” — exemple și sentințe culese din istoriile și literaturile popoarelor vechi și moderne, de Ioan Popea, profesor în Brașov. Prețul. — — — — — „ 2.50 ”
- 8). „Războiul pentru neatărare” și „Povestea unei coroane de oțel” ambele de George Coșbuc. Prețul Războiului „ 1.20 ”
Prețul „Coroanei” — — — — — „ 1.60 ”
- 9). „Din vremuri apuse” — de Judita Secula născ. Truția — prețul — — — — — „ 1.— ”
- 10). „Vieritul” — de Petru Vancu, prețul — — — — — „ 1.— ”
- 11). „Teoria Dramel” — de Dr. Iosif Blaga. Prețul: — — — — — „ 3.60 ”
- 12). „Juvenilia” — de Sextil Pușcariu. Preț: — — — — — „ 1.60 ”
- 13). „Cuvântări bisericesti” — traduse de Ioan Genț. Preț. — — — — — „ 5.— ”
- 14). „Pribeag” — de Ioan Iosif Sceopul, preț — — — — — „ 1.50 ”
- 15). Instrucțiuni populare despre Datorințele și Drepturile purtătorului de dare edate de Vilhelm Niemandz prețul — — — — — „ 1.20 ”
- 16). „Liturgia Stului Ioan Crisostom” (pe note) pentru cor mixt pe 4 voci — de Nicolae Stefu învățator în Arad. Aceasta liturgie conține toate cântările liturgice, ce are să răspundă corul în Dumineci și sărbători. Pe lângă acestea mai conține irmoase pricezne și un adaus de cântece populare. Toate imnele se pot cânta și numai pe 2—3 voci. Prețul unui exemplar s'a redus dela 6 la 5 coroane.

La comande să se mai adauge de fiecare op 10 filari spese postale.